

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 12 Ročník XI 16. listopadu 2014

Vážení přátelé Farního zpravodaje!

Znovu Vás zdravím, tentokrát jen s malou prosbou: Nenechme se, prosím, splést. I když náš časopis informuje o vánočních bohoslužbách a reklamy na Coca-colu řvou svou představu o tom, že Vánoce – čistě obchodnický – už jsou tady, nejsme ve skutečnosti ani v adventu: je stále ještě liturgické mezidobí... Mezidobí se svou zelenou barvou – barvou naděje na Kristův příchod do našeho života tady a teď. Kéž nám do toho „ted“ Pán žehná...

P. Jan Kuník

Zelená barva a my

Zelená barva

Je to jedna ze základních barev barevného spektra, barva monochromatického světla o vlnové délce zhruba 520 až 570 nm. Zelenou lze při míchání barev získat jako kombinaci žluté a modré barvy.

Světské použití a symbolika zelené barvy

Zelená barva je symbolem přírody, neboť většina rostlin má zelenou barvu, což je způsobeno přítomností chlorofylu. Ten silně absorbuje elektromagnetické záření v oblastech odpovídajících modré a červené barvě, což způsobuje, že odražené světlo se jeví zelené.

Lidské oko je nejcitlivější právě na zelenou barvu, což je výsledek evoluce, neboť na Zemi je, díky chlorofylu v rostlinách, právě zelená barva nejvíce rozšířená. Zrakový systém člověka a některých vyšších savců (zejména těch žijících se rostlinnou stravou) má oproti jiným živočichům třetí typ zrako-

vých čípků, citlivých právě na zelenou barvu.

Pro spojitost s přírodou symbolizuje zelená barva ekologická a environmentalistická hnutí, např. Greenpeace (zelený mír), jako Zelení se označují různé strany s ekologickým programem, nebo přímo členové Strany zelených. Zelená je i tradiční barva islámu, je to barva rajských zahrad. Zelená barva všeobecně označuje volno, bezpečí. Používá se na semaforech jako signál volno. V automobilových závodech (např. Formule 1) značí zelená vlajka konec nebezpečí, znovuspuštění závodu.

Zelená barva pozicičního světla na letadlech a lodích slouží k označení pravé strany. Kvůli schopnosti kamufláže je zelená tradiční barvou vojenských uniforem. Zelená barva je ale též spojována se závisť, např. ve rčení zezelenat závisť. Někdo nezkušený bývá označován za zelenáče (greenhorn v angličtině), což vzniklo pravděpodobně jako přirovnání k zelené barvě nezralého ovoce.

Zelená liturgická barva

Už v nejranějších kulturách dostaly barvy pevnou náboženskou symboliku, např. u Egyptanů a Židů. Od 12. - 13. stol. byly v katolické církvi stanoveny barvy pro liturgická období, např. bílá barva pro Velikonoce, červená Svatodušní svátky, fialová pro advent a postní období atd.

Zelená je barvou stvoření a naděje. Stejně jako v přírodě vzešlá zeleň slibuje plody a vzešlé zelené osení slibuje úrodu, zelená barva je skrze Kristovo zmrtvýchvstání symbolem naděje na věčnou úrodu: na náš nový život věčný, pro který už pracujeme tady a teď.

Zelená barva liturgického mezidobí symbolizuje naději na užitek a plody z každodenního následování Krista, užitek a plody spočívající ve věčném společenství s Ním. Je užívána v liturgickém mezidobí – neděle i všední dny, na které nepřipadá závazná památka svatých.

Podle <http://cs.wikipedia.org>, www.vikariatjilemnice.cz a www.napajedla.farnost.cz

Slavnost Ježíše Krista Krále z pohledu Pia XI.

Poslední neděli v liturgickém roce, v pořadí 34. v mezidobí, slavíme Krista Krále – plným názvem »slavnost našeho Pána Ježíše Krista, krále veškerenstva«. Proč tomu tak je?

Tato slavnost je relativně mladá. Do kalendáře ji zavedla až encyklika Pia XI. *Quas primas* ze sklonku roku 1925 – z roku 1600. výročí prvního všeobecného koncilu. Právě ten (označujeme ho jako I. nikajský) jednoznačně potvrdil božství Syna, božství Kristovo, božství toho, o němž je psáno: „na pláští a na boku má napsáno svoje jméno: Král králů a Pán pánů“ (Zj 19,16).

Zdálo by se paradoxní, že Kristus je nazýván a oslavován jako král právě v době, která království nepřije – po 1. světové válce se v Evropě hroutí staré monarchie, králové přicházejí o své trůny a mnohdy odcházejí do vyhnanství. Ale přece jen to má svou logiku: právě při pohledu na hroutící se královské vlády tohoto světa je zřejmé, že jen a pouze Kristus je tím, kdo má nezpochybnitelný nárok na královský titul. Jen on je skutečný, na zmatcích světa a dějin nezávislý, svrchovaný Král.

Dost možná právě takto chápali Kristovu královskou vládu ti, kdo pro jeho jméno trpěli pronásledování. Blahoslavený Michael Augustin Pro a spolu s ním desítky a stovky mexických mučedníků, „zabitých pro Boží slovo a pro svědectví, které vydali“ (Zj 6,9), umírali v době mezi světovými válkami před popravicí četou s výkřikem: „Viva Cristo Rey! – Ať žije Kristus Král!“

Oslavujeme tedy slavnost Krista Krále na konci roku. Vyjadřujeme tím víru, že jeho království dojde naplnění na konci časů. A tato slavnost dává liturgickému roku eschatologický rozměr – tak jako o Vánocích klademe důraz na Kristovo vtělení a o Velikonocích na jeho smrt a zmrtvýchvstání, tak zde máme ukotvení osnovy dějin spásy na jejím druhém konci: naplnění. Proto tato slavnost není oslavou myšlenky, ideje, nýbrž – tak jako další velké svátky – událostí, kterou dosud vidíme jen očima víry. Víry, jak vyznáváme, že On „znovu přijde ve slávě“.

Jaké ale je toto Kristovo království? Jaké je království, v němž je Kristus králem? Je to jen cosi za obzorem, na který se máme těšit? Příslib dosud nedosažených, a tedy snad i nedosažitelných budoucích dober? Krásná vidina, ale přece jen vidina? Budoucnost, tedy cosi neskutečného? Nebo snad dokonce Utopie?

To jistě ne; je přece psáno: „Boží království je mezi vámi.“ (Lk 17,21) Hledejme, a nalezneme je v církvi. Vždyť přece Kristus byl ustanoven dědičným pánem všeho (srv. Žid 1,2), aby byl učitelem, králem a knězem všech, hlavou nového, všeobecného lidu Božích dětí. (srv. LG 13) A církev si je a nemůže nebyt vědoma toho, že má shromažďovat s Králem, jemuž všechny národy byly dány jako dědictví (srv. Ž 2,8) a do jehož města přinášejí dary a bohatství (srv. Žl 72,10; Iz 60,4–7; Zj 21,24). (srv. LG 13)

Když první křížová výprava roku 1099 dobyla Jeruzalém, odmítl vůdce křížáků korunovaci na jeruzalémského krále se slovy: „Nechci nosit korunu ze zlata tam, kde Kristus nosil korunu trnovou.“ A vskutku – náš Král se v mnohém vymyká pozemským králům. Jeho korunou je trnový věnec, nástroj bolesti. Jeho žezlem rákosová hůl, symbol nestálosti a křehkosti (Mt 27,29). Jeho pláštěm šaty snad na maškarádu (srv. Lk 23,11). Jeho trůnem popravicí nástroj – šibenice...

A přece je to Král! Nikoli přesto – právě proto. Jeho královský purpur je zbarven tím nejdražším barvivem na světě, Kristovou krví, krví nevinného člověka, krví vtěleného Boha. Jeho probodené ruce, nohy a bok jsou nepochybnitelným důkazem legitimity jeho královské důstojnosti. Naprosto správně to formuloval Venantius Fortunatus ve svém hymnu *Vexilla Regis prodeunt*: »Regnavit a ligno Deus« – Bůh se ujal vlády z kříže. Tehdy, a jen tehdy budeme mít účast na Kristově království, když pochopíme, že ruce Krále jsou ruce nesoucí rány pro naši spásu. Že kdo chce náležet Králi a mít s ním podíl na královské moci a vládě, být součástí „královského kněžstva“ (1 Pt 2,9), musí tak jako On dát své ruce k dispozici bratřím a sestrám, vykoupeným Královou krví. Že – řečeno s Janem Zahradníčkem: „*V jeho jediných rukou zadarmo dávajících, v jeho žehnajících rukou probodených, jediná opravdová, jediná skutečná moc a vláda, jediná opravdová, jediná skutečná vláda nad světem*“

www.signal.cz

Listopadová revoluce 1989 a Anežka Česká - Autentická vzpomínka na svatořečení Anežky České v r. 1989

Desítky dobrovolníků proměnily arcibiskupský palác v cestovní kancelář

Na přípravě svatořečení Anežky České pracovaly dva výbory, jeden v Římě, v čele s biskupem pro český exil Jaroslavem Škarvadou, a jeden v Praze, jemuž předsedal pražský pomocný biskup Antonín Liška.

Byl jsem v něm pověřen funkcí tiskového referenta. Ač nerad musel jsem z tohoto titulu vejít ve styk s komunikačním Sekretariátem pro věci církevní Ministerstva kultury. Jaké však bylo mé překvapení, když místo dřívějších zlobných primitivů jsem se setkal s novými, mladšími a vzdělanějšími referenty, kteří nám vycházeli vstříc. Na počkání a bez jediného cenzurního škrtnu schválili do tisku připravené texty plakátů, instrukcí pro poutníky a programů svatořečení. Logo poutě znak Anežkou založeného řádu rytířů s červenou

hvězdou, které navrhl grafik Jiří Blažek – vetkané do hedvábné stuhy, označovalo pak naše poutníky v Římě. Desítky brigádníků proměnily arcibiskupský palác v cestovní kancelář zajišťující přepravu, valuty a různé formalities poutníkům nejen z českých zemí, ale i ze Slovenska. Deset dnů před kanonizací jsem odletěl s předvojem, „generálním štábem“ poutě, do Říma. Svůj hlavní stan jsme rozložili v Nepomucenu.

Rozpačité setkání s českým exilem

Den či dva po našem příjezdu byla neděle a my byli pozváni do vatikánského rozhlasu na mši, která se zrovna v tu neděli vysílala v českém jazyce. Shromáždili jsme se před kaplí. Dva hloučky. V jednom nás deset z Prahy, v druhém dvě desítky tamních Čechů. Vzájemně jsme se poměřovali. Mši svatou sloužil ředitel českého vysílání jezuita Josef Koláček, lekce četli manželé Pavel a Zdena Konzalovi od nás. Recitace mešního ordinaria překlenovala zvládnutost mezi oběma hloučky. Po pozdravení pokoje, svatém přijímání a závěrečném požehnání jsme vyšli z kaple už jako jedno společenství.

Římem a jeho jedinečnou atmosférou jsem byl okouzlen jako dosud žádným městem.

Na jeho prohlídku jsem však neměl, jako nikdo z našeho předvoje, čas, neboť ne vše bylo připraveno tak, jak jsme si představovali. Jeden z členů římského organizačního výboru prohlášoval ještě měsíc před kanonizací – pak se nám za to omlouval – že není třeba se vzrušovat, že z Prahy přijede beztak nanejvýš pár autobusů s dobře prokádovanými „poutníky“, jejichž hlavní starostí budou nákupy. Zdá se, že ani ve Vatikáně neuvažovali jinak, neboť z obavy, aby Svätý Petr nezůstal při kanonizaci poloprázdný, rozhodli, že s Anežkou bude svatořečen i polský kapucín, bratr Adam Chmielowski.

Italové jsou sice bordeláři, ale zato geniální improvizátoři

Jak se pak divili všichni skeptici, když z bolševického Československa začínaly přijíždět zvláštní vlaky (byly 4), autobusy (bylo jich hodně přes sto), nespočítaně aut a jeden letecký speciál. A nebyli to ani odboráři, ani lidoví milicionáři s manželkami odměnou za zásluhy o výstavbu socialismu, ale skuteční poutníci. Celkem jich přijelo nebo přiletělo z vlasti asi deset tisíc. Kolik krajanů, včetně Němců, našich bývalých občanů, přibýlo z celého světa, nikdo nespočítal. Ještě dva dny před svatořečením vypadalo vše beznadějně chaoticky, nebylo člověka, který by nám byl přesně řekl, co a jak se bude dít. Báli jsme se, že vše skončí fiaskem, a prosili jsme Anežku, aby nás svou přímlovou ochránila před mezinárodní ostudou. Znalci poměrů nás však uklidňovali: „Nebojte se, vše dopadne dobře, Italové jsou sice bordeláři, ale zato geniální improvizátoři.“ O pravdivosti těchto slov jsem se přesvědčil hned příští den, kdy jsem do chrámu svatého Petra uvedl a hlavnímu papežskému ceremonáři – biskupu Pietru Marinimu, jenž Svätého otce provází na všech jeho cestách, – představil ty, kdo z Čechů budou při zítřejší papežské mši lektorovat, číst přímlovu, nést obětní dary, zpívat. Začala generální zkouška. Návlek nástupů, odchodů, pokleků, úklonů řídil s obdivuhodnou elegancí biskup ceremonář.

Velkolepá slavnost 12. 11. 1989

Konečně neděle 12. listopadu 1989. Začátek slavnosti byl stanoven na půl desátou, ale už od osmi hodin jsme procházeli uzávěrami a kordony karabiniérů s detektory, kterým jsme se museli vykákat místenkami. Nad vchodem do chrámu svatého Petra visely portréty obou nových světců. Mám rád liturgii, v níž nic nebrání tichému usebrání, to, co jsem však zažil ve svatopetrském chrámu – papež, kardinálové, stovky kněží, řeholníků a řeholnic, zpěv, liturgie papežské mše rozvinutá do plné nádhery (úchvatný tanec před Hospodinem) a sám obřad svatořečení se čtením životopisů obou nových světců a dekretů, jimiž byli prohlášeni za svaté – to vše bránilo sice soustředěné modlitbě, ale naplňovalo srdce, mysl, duši jinou, málokdy uchopenou modlitbou jásající církve zde tak reprezentativně shromážděné.

Strhující slavnost pokračovala v pondělí dopoledne v Aule Pavla VI., kam jsme se jakýmsi zázrakem vtěsnali dávno před stanoveným setkáním se Svätým otcem. Na sestavování více než hodinového programu předcházejícímu papežské audienci jsem se podílel a moderoval jsem jej. Zpívali v něm Cantores Pragenses (sbor baziliky svatého Jakuba), Moravský cherubínský sbor z Brna a sbor litoměřických bohoslovců.

Z titulu místopředsedy výboru pro Desetiletí pronesl Tomáš Halík řeč, v níž mezi jiným řekl, že se Anežka jistě přimlouvala za nás v dobách nejtěžších a tak oprávněně myslíme dnes „na prorocství, že tehdy, až bude svatořečena, bude v Čechách konečně dobře. Cítíme příchod těchto lepších dob ve vzduchu jako jarní vánek, dotýkající se už našich srdcí.“ Halík mluvil sice s patosem jemu vlastním, v této chvíli i patřičným, přesto mi není jasné, odkud vzal to prorocství, i když musím říci, že se to dobře poslouchalo.

„Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho!“

S ohromným nadšením, potleskem a skandováním „Ať žije kardinál Tomášek“, vešel uprostřed úvodního programu do auly muž, jehož životní cesta vrcholila ve chvíli, kdy česká církev jím vedená, a celý národ, stál na prahu svobody. Byl-li ovacemi uvítán Tomášek, jak potom vyjádřit nadšení, jakým byl při svém příchodu pozdravován papež Jan Pavel II. Svůj projev začal slovy: „Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho. Na oltář je povýšena ochránkyně církve v českých zemích.“ Papež dále vyslovil naději, že se bude pokračovat v jednáních mezi Československem a Vatikánem, aby mohly

být obsazeny biskupské stolce a mohla být ustavena biskupská konference. Na závěr řekl: „Vaše pout' nesmí končit dnes. Její poslání si odnášejte do svého každodenního života.“

Papež byl viditelně dojat. Usmíval se, znovu a znovu žehnal. Mohutně zněl v závěru audience zpěv svatováclavského chorálu, československé hymny, hymnické písně Hospodine, pomiluj ny a opakované Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Skandované volání „Ať žije Svátý otec!“ a „Papež do Prahy!“ provázelo Jana Pavla při odchodu z auly. Každý se ho chtěl dotknout. Podával ruce vpravo, vlevo. Téhož dne odpoledne jsme se ještě zúčastnili mše svaté v chrámu svatého Pavla za Hradbami. Hlavním celebrantem byl slovenský kuriální kardinál Jozef Tomko. Liturgie byla trojjazyčná, zpívali jsme ze zpěvníků, které nám byly rozdány, česky, slovensky a německy. Organizačně připravili tuto mši naši němečtí přátelé z Ackermann-Gemeinde, kteří si zachovali vztah ke své staré vlasti a Anežku Přemyslovnu považují stejně tak za svou jako my. Tuto mši jsem zbaven napětí z organizačních povinností prožíval intenzivně. Zřetelně jsem si uvědomoval katolicitu, všeobecnost církve a možnost její integrující role v rozhádaném světě.

Václav Vaško. *Se svolením převzato z knihy: Ne vším jsem byl rád, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno na <http://www.vira.cz>.*

Anežka: cesta k návratu svobody po čtyřiceti letech útluaku

Před více než dvaceti lety dosáhla velká postava našich duchovních dějin, Anežka Česká, koruny svatosti a o pět dní poté, 17. listopadu 1989 zahájil policejní zásah proti studentské demonstraci na Národní třídě události „sametové revoluce“. Zdá se, jako by Anežčiny prosby v nebi „otevřely“ pro naši zemi cestu k návratu svobody po čtyřiceti letech útluaku.

Z bohoslužby v pražské katedrále 25. listopadu 1989 odcházelo velké množství lidí na slavnou manifestaci na Letenskou pláň moderovanou tehdejším disidentem P. Václavem Malým. Byla to první manifestace, kterou v přímém přenosu vysílala televize.

Každá krize má v sobě kromě negativ i výzvu ke změně. Časový odstup více než dvaceti let od pádu železné opony nabízí také vhodnou příležitost k ohlédnutí zpět nejen pro společnost, ale i pro nás věřící. Každá krize, i ta dnešní, má v sobě vedle mnoha negativ i výzvu ke změně, k obratu k lepšímu.

Připomeňme si ale znovu odkaz přemyslovské princezny Anežky. Jsem přesvědčen, že k nám naléhavě promlouvá i přes propast několika staletí. **Byla královskou dcerou a členkou mocného a vlivného rodu. Odmítla však výhody, které jí z této nepochybně i politicky vlivné pozice plynuly**, a rozhodla se dobrovolně sestoupit z lesku a přepychu do „podhradí“ a zde sloužit potřebným. Není to obecná srozumitelná výzva a cesta ke společenské obnově?

Miloslav kardinál Vlk. *Redakčně upraveno na <http://www.vira.cz>.*

Zprávy

Papež o pronásledovaných křesťanech: Mobilizujme svědomí

Je třeba provést rozsáhlou mobilizaci svědomí ve prospěch pronásledovaných křesťanů, uvedl papež František v závěru středeční (12. listopadu 2014) generální audience. Podle zprávy nadace *Pomoc církve v nouzi* zůstává křesťanství nejvíce pronásledovaným náboženstvím.

Vatikán: Politici i všichni lidé dobré vůle by měli provést rozsáhlou „mobilizaci svědomí“ ve prospěch pronásledovaných křesťanů, kteří jsou „tvrdě zasaženi absurdním násilím“. Prohlásil to papež František v závěru středeční generální audience. Na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu také povzbudil pastýře těch, kdo jsou pro svou víru utlačováni, a s přítomnými se pomodlil.

„S velkým rozechvěním sleduji dramatické události týkající se křesťanů v různých částech světa, kteří jsou pronásledováni a zabíjeni kvůli svému náboženskému přesvědčení,“ řekl římský biskup věřícím shromážděným na hlavním vatikánském náměstí i v Aule Pavla VI., kam se někteří uchýlili kvůli nepříznivé meteorologické předpovědi.

Papež následně povzbudil pastýře pronásledovaných společenství, aby byli „silní v naději“. Naléhavě také vyzval „ty, kdo mají politickou zodpovědnost na místní i mezinárodní úrovni, jakož i všechny lidi dobré vůle, aby se provedla rozsáhlá mobilizace svědomí ve prospěch pronásledovaných křesťanů“. Ti mají podle Františka právo nalézt bezpečí a mír ve svých zemích a svobodně vyznávat svou víru, aniž by byli utlačováni pro své přesvědčení.

Potom papež vyzval všechny lidi k modlitbě za ty, kdo jsou pro svou víru v Krista pronásledováni.

Podle italského sociologa Massima Introvigneho, který byl reprezentantem OBSE v oblasti diskriminace náboženství a nyní tuto tematiku sleduje pro italské ministerstvo zahraničí, je ročně zabito pro svou víru 100 tisíc křesťanů, přičemž tento údaj je třeba vykládat „v tom smyslu, že zhruba polovina z nich jsou oběti svědomí, které se odmítly účastnit kmenových konfliktů“. Jak dále uvádí Introvigne, pronásledování probíhá především ve třech oblastech: V zemích, kde roste vliv islámu, dále v komunistických zemích a v oblasti mezi Kongem a Středoafričskou republikou, kde se křesťané stávají obětmi proto, že odmítají řešit konflikty zbraněmi.

Jak uvádí papežská nadace *Pomoc církve v nouzi* v nedávno vydané zprávě, svoboda vyznavačů všech náboženství se za poslední dva roky zhoršila. Ze 196 sledovaných zemí došlo ke zhoršení podmínek v 55 z nich. „Náboženská svoboda vstoupila do období vážného úpadku,“ uvedl hlavní editor zprávy John Pontifex. Nejvíce pronásledovaným náboženstvím zůstává křesťanství, a to především z důvodu vysokého počtu a přítomnosti v různých kulturních kontextech. Velký útlak však zažívají i mnozí muslimové.

Autor: Ondřej Mléčka, <http://tisk.cirkev.cz>

Poznámka redakce: Při Celonárodní sbírce na pomoc pronásledovaným křesťanům 9. 11. 2014 jste přispěli v Rožmitále částkou 10 550,- Kč a ve Hvoždě anech částkou 2 160,- Kč. Pán Bůh Vám to oplatí!

Poděkování sv. Anežky: 1989/2014

V sobotu 15. listopadu 2014 se od 10.30 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha uskutečnila mše svatá, během níž jsme děkovali za 25 let svobody v této zemi. Hlavním celebrantem byl kardinál Pietro Parolin, vatikánský státní sekretář, který do Prahy přijel na pozvání kardinála Dominika Duky.

Praha: Samotné mši svatě předcházela program slova a písní o sv. Anežce ve svatovítské katedrále od 10.00 hodin. Ve 12.00 hodin začalo přátelské setkání na Hradčanském náměstí, kde byla připomenuta atmosféra listopadu 1989.

Zanedlouho si v tomto měsíci připomeneme 25 let od pádu komunismu. Pro mnoho lidí je tato revoluční doba spjata se svatořečením Anežky České, k níž došlo v listopadu roku 1989. Pouhých pět dní před tím, než na Národní třídě vypukla Sametová revoluce, připomněl v Římě během svatořečení kněz Tomáš Halík dávno pověst, která říkala, že „až bude svatá Anežka svatořečena, bude v Čechách konečně dobře“. Kanonizace, kterou vedl tehdejší papež Jan Pavel II., se kromě kardinála Františka Tomáška účastnilo i několik tisíc československých poutníků.

Kardinál Duka k tomu říká: „Byla to opravdová víra, co spojovalo Jana Pavla II., Ronalda Reagana a Margaret Thatcherovou, tedy jakýsi duchovní a politický motor demokratizace ve světě a zároveň opora pro nesehnuté, kteří nepodlehli totalitním lžím. Společný zápas o svobodu nakonec vyústil v to, že u nás téměř milión občanů, věřících i sympatizujících, mohl přivítat na Letenské pláni polského papeže Jana Pavla II. Nepochybuji o tom, že to byl zázrak, že to byl dar svobody, za který vdčíme Bohu a přímluvě sv. Anežky“.

Pomoc sv. Anežky České krátce před svou smrtí připomněl také prezident Václav Havel, který ve svém vzkazu na kousku papíru napsal: „Milá Anežko, děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi držela 25. listopadu 1989. Prosím, měj ruku i nadále připravenou, třeba ji ještě budeme potřebovat...“

Podle autora: Aleš Pištora, <http://tisk.cirkev.cz>

Návštěva národního ředitele Papežských misijních děl v Zambii P. Bernarda Makadani Zulu v Písku, Táboře - Klokotech, Jistebnici a Pacově

PROGRAM:

Ve čtvrtek 13. listopadu v Písku se v 18.00 sloužila mše svatá v kostele sv. Kříže a v 19.00 následovala beseda. V pátek 14. listopadu dopoledne navštívil P. Zulu Základní školu ve Velešíně u Českých Budějovic, kde studentům přiblížil realitu a život v Zambii. Po setkání s administrátorem česko-budějovické diecéze Mons. Adolfem Pintířem ho čekala beseda se studenty na CZŠ Orbis Pictus v 19.00 v Táboře.

V sobotu 15. listopadu dopoledne strávil P. Zulu s asociovanými laiky misijní kongregace oblátů P. Marie Neposkvrněné, v 17.00 hodin bude celebrovat mši svatou v kostele Nanebevzetí P. Marie v Klokotech a v Klokotech svou návštěvu zakončí besedou v 18.00 hodin v poutním domě Emauzi.

V neděli 16. listopadu navštíví Jistebnici, kde bude v 9.15 hostem mše sv. a následně besedy, dopoledne proběhne setkání a beseda v 15.00 v Pacově. Zde svou návštěvu zakončí. Na programu bude beseda s hostem o životě v Zambii, představení projektů Papežských misij. děl, videoprojekce, africká hudba aj.

Více informací: tel: 499 433 058, 604 838 882, pmd@missio.cz, www.missio.cz.

Z České republiky jsou kromě Zambie rozvíjeny také projekty v rámci Díla šíření víry v Malawi, Papui-Nové Guineji, Bangladéši, Surinamu, Guyaně, Srí Lance a Indonésii, celkem tedy v osmi zemích, na území 11 diecézí. Pomoc jde na zajištění základní pomoci pro diecéze, na katechetické programy, stavby

a opravy kostelů, kaplí, formačních center, far a řeholních domů. Na tyto projekty je věnována sbírka z Misijní neděle.

PMD se také v letošním roce soustředí na podporu studia téměř 300 bohoslovců ze čtyř seminářů v Zambii, na Srí Lance a Papui-Nové Guineji. V pěti dalších seminářích pomáhají pokrýt nutné opravy, nákup potřebných věcí a cestovní výdaje.

V rámci Papežského misijního díla dětí se podporuje celkem 78 projektů v 17 diecézích. Konkrétně se jedná o 105 514 chudých dětí z 9 zemí: Uganda, Zambie, Guyana, Surinam, Jamajka, Bangladěš, Indie, Srí Lanka a Papua-Nová Guinea.

Papežská misijní díla se snaží konkrétní pomocí odpovídat na velké problémy dnešního světa jako je bída, hlad, lepra, negramotnost, AIDS apod. Skrze spolupráci s misionáři a misijními pracovníky nabízí jak duchovní tak hmotnou pomoc.

Jsou jednou z největších světových organizací, které se systematicky zabývají pomocí misíím. Činnost Papežských misijních děl, která je koordinována Kongregací pro evangelizaci národů a generálními sekretariáty v Římě, se soustřeďuje na čtyři základní oblasti: šíření víry, pomoc dětem, podpora kněžského a řeholního dorostu, zabezpečení kněží, řeholníků a řeholnic v misijních oblastech a vytváření misijního povědomí mezi kněžími a řeholníky světa. Princip činnosti spočívá v tom, že každý, kdo chce podpořit misijní činnost, přispívá do „společné pokladnice“, ze které se potom podle aktuální potřeby spravedlivě rozděluje.

Podle www.bcb.cz

Poznámka redakce: Při sbírce na misie 19. 10. 2014 jste přispěli v Rožmitále částkou 15 260,- Kč a ve Hvozděanech částkou 2 380,- Kč. Upřímně Pán Bůh zaplat' za Vaše dary!

Pozvánka na adventní TAMMÍM 2014

Arcibiskupský seminář v Praze pořádá rok co rok duchovní obnovu pro mladé muže (od 15 do 30 let), která nese název TAMMÍM. Toto hebrejské slovo můžeme do češtiny přeložit ve významu bezúhonný, totální, naprostý, dokonalý. Snaha být TAMMÍM pro Hospodina by měla být úkolem pro každého křesťana. A k tomu se snažíme přispět i my skrze toto setkání.

Pro účastníky je TAMMÍM jedinečnou příležitostí, kdy mohou opustit každodenní ruch, vypnout mobily, zaklapnout notebooky a ponořit se do modlitby, ticha a naslouchání v klauzuru kněžského semináře. V programu bude také prostor pro společné rozhovory o hledání a prožívání víry jak mezi sebou, tak i s bohoslovci a představenými semináře. Jeho součástí jsou i různé workshopy, sport, společenské hry, zajímaví hosté... Vytváříme tak prostor i pro hledání životní cesty a prohloubení osobního vztahu s Bohem, nabízí se možnost duchovního rozhovoru a svátosti smíření. Je to také velká příležitost poznat nové věřící kamarády a přátele.

Tématem adventního TAMMÍMU je synovství. Toto téma bezprostředně souvisí s naléhavou výzvou papeže Františka k vytváření modlitbě za rodiny. Nabízený čas duchovního víkendu bude tedy také prostorem pro intenzivní modlitbu za naše rodiny a jejich obnovu.

S radostí zveme na letošní adventní TAMMÍM, který se uskuteční ve dnech 28. až 30. 11. 2014.

Blíží informace:

Místo: Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, Praha 6, Metro A - stanice Dejvická

Termín: příjezd v pátek 28. 11. 2014 (od 15.30 do 17.20 hodin), odjezd v neděli 30. 11. 2014 (po 13. hodině). **Téma: Synovství.**

Informace a přihlášky: www.tammim.spolco.cz, www.arcs.cuni.cz

(Uzávěrka přihlášek je v pondělí 24. listopadu 2014 ve 23.59 hod.)

Cena: Na pokrytí nákladů se můžete podílet formou dobrovolného příspěvku. I když nemůžete z finančních důvodů přispět, přijďte – peníze by pro nikoho neměly být překážkou k účasti.

www.bcb.cz

středa 24. prosince – štědrý den

15.30 hod. – malá půlnoční

mše svatá v městském kostele sv. Jana Nepomuckého

Vánoce v rožmitálských kostelích

22.00 hod. – vigílie

mše svatá ve farním kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále obětovaná za Jakuba Jana Rybu spojená se slavným provedením jeho České mše vánoční „Hej, mistře“ a zpěvem koled na závěr

čtvrtek 25. prosince – Boží hod vánoční, slavnost Narození Páně

8.15 hod. – zpívaná mše svatá v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále se zpěvem koled na závěr

pátek 26. prosince – svátek sv. Štěpána

8.15 hod. – mše sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého na Náměstí se zpěvem koled na závěr

17.00 hod. – provedení České mše vánoční Jakuba Jana Ryby jako duchovní koncert se zpěvem koled na závěr

v kostele sv. Jana Nepomuckého na Náměstí

neděle 28. prosince – svátek Svaté rodiny

8.15 hod. – mše sv. v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

16.00 hod. – Vánoční koncert sboru Třemšínská kvítka v kostele sv. Jana Nepomuckého na Náměstí

středa 31. prosince – sv. Šilvestr, konec občanského roku

15.30 hod. – mše sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého na Náměstí

čtvrtek 1. ledna 2015 – slavnost Matky Boží Panny Marie

8.15 hod. – mše sv. v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

neděle 4. ledna – slavnost Zjevení Páně, Tří králů

8.15 hod. – mše svatá v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

neděle 11. ledna – svátek Křtu Páně – konec vánočního období

8.15 hod. – mše sv. v kostele Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 17. do 30. listopadu 2014			
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého		
Pondělí	17. 11.		17,00 Na poděkování Bohu a za naši vlast a za náš národ		
Úterý	18. 11.		Mše svatá není		
Středa	19. 11.		17,00 Za rodinu Šímovu, Jungmannovu a d. v o.		18,00 Bibl. hodina <i>Spol. centrum</i>
Čtvrtek	20. 11.				14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Pátek	21. 11.		18,00 mše sv. s dětmi Za Jindřicha Závodného a ten celý rod, za Josefa Bradáče, manželku Annu a dcery Růženu a Marii		
Sobota	22. 11.		18,00 Za Ladislava Varvařovského, jeho rodiče, rodinu Fousovu a d. v o.		
Neděle	23. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále 8,15 Za Josefa Částku, jeho syna a d. v o. /Prosba: za Ěm. Zajíčkovou a za rodinu Nesvedovu a Matouškovu/		10,00 mše svatá	
Pondělí	24. 11.		Mše svatá není		
Úterý	25. 11.		Mše svatá není		
Středa	26. 11.		Mše svatá není		<i>Modlit. setkání není</i>
Čtvrtek	27. 11.				17,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Pátek	28. 11.		18,00 Volná intence		
Sobota	29. 11.		18,00 mše sv. s žehnáním adv. věnců Za Marii Vonáškovou a její rodiče	14,00 requiem za M. Kočovskou	17,00 PM a náměstí rozsvícení ván. stromu
Neděle	30. 11.	1. neděle adventní 8,15 mše sv. s žehnáním adv. věnců Za Josefa Foučka, Růženu Foučkovou, rod Foučků a Tesků a za d. v o.		10,00 mše sv. 16,00 – promluva duchovního a žehnání adv. věnců <i>před ob. úř.</i>	

Duchovní správce bude od 21. do 28. 11 na exerciciích. Intence mše sv. 26. 11. Na dobrý úmysl bude odsl. v místě jeho pobytu.